

Lustiga tider när Lars Hedberg tolkar Bellman *av Hasse Nilsson*

Jag är en usel Bellmansångare, förmodligen en av de allra sämsta. Till mitt försvar ska sägas att min nasala mistlur larmar människovänligt sällan. Som sångare har jag mer än någon annan anammat den manierat skrålande och vrålande tolkningstraditionen. Dessvärre är vi väldigt många som, ofta en aning påstrukna, tar oss ton i tron att vi äger en Fredåkerströmsk tordönstämman. Sedan Fred blåste lutsångarna av banan för fyra decennier sedan har hans sätt att sjunga Bellman blivit något slags rättesnöre. Men det är mycket få, om ens någon, allra minst jag, som kan åstadkomma något som ens liknar något som härmar Fred. Ändå är vi så förtvivlat många som försöker.

Därför är det med glädje jag har lyssnat på Lars Hedbergs nya CD "Ack! ack! lustiga tider" med den något förvånande undertiteln "Bellman i Uppsala". Lars Hedberg är en lågmäld Bellmansångare, han brusar inte ut i stora åthävor och manierade stridsrop, han låter de förföriskt vackra melodierna tala för sig själva. Han är som en skribent som förstått finessen med att låta utropstecknen anstå. Detta ger honom en ganska egen stil bland vår tids "Fred Åkerström-tolkare". Det är en mycket musikalisk tolkning, bitvis sparsmakad, bitvis återhållsam, fast med en vibrerande urkraft tämjad i instrumenten. Lars Hedbergs sång är förträfflig, behaglig att lyssna till och han sjunger elegant med en självklar enkelhet. Skivans absoluta höjdpunkt är "Ach hvad för en usel koja", där får Lars Hedberg hjälp av Uppsalagruppen "Den flygande bokrullen" som spelar östeuropeisk och Judisk Klezmer-musik med bastuba, horn och kornett. Maken till "koja" var längesedan jag hörde. Den får mig att jubla och väcker en slumrad längtan att vilja brista ut i dans - och det ska gudarna veta hör till ovanligheterna i min usla koja. I övrigt är repertoaren traditionell. Fiolen skuvas, vi lunkar så småningom, fjärilen fladdrar, nymfen glimmar och Ulla bjuds på smultron som så många gånger förr. Några spår sticker ut FS 28, Tre Remmare hör inte till Bellmans örhängen, inte heller Täljevisan eller ungdomsdikten "Ack! Ack! lustiga tider".

Lars Hedbergs ambition att vilja koppla Bellman till Uppsala förefaller mig dock lite långsökt. Det är egentligen bara visan om när Movitz skulle bli student som känns relevant utifrån det stadsperspektivet. Möjligen skulle en noggrann dammsugning efter Uppsalaprovinens i Bellmans mindre kända diktning ge fler kopplingar, men den stolta staden är ju lika stockholmsk även på en skiva betitlad "Bellman i Uppsala". Men bortsett från detta fäster jag mig vid mycket annat: arrangemangen, den behagliga rösten, det lågmälda och förföriskt vackra. Till och med den fysiska skivan är mycket vacker, en påkostad produktion med Markus Anderssons akvareller som blickfång. Lars Hedbergs "Bellman i Uppsala" kommer att fylla mitt arbetsrum många gånger framöver, det är en skiva att tycka mycket om och njuta av.